

Soylu Düşler Ekiyorum Aşkın Çöllerine

– S. Yetgin · 08 Mayıs 2014

Sürgün gecelerden söküp aldım adını, attım karanlık denizlere
Kudurmuş balıklar gibiydi hayat, parçalandı kederler göğsümde
Öksüz öfkemin surlarını aşamadı aşk, tutundukça ben özlemine
Sensizliğin şiirleriydi hep yazdığım, dağıttım bezirgân düşlerimle

Dinginsiz yağmaların kabuk mevsimlerinden arta kalan bir tutam sorgu kıymığıdır aşk, acıtır dokundukça. Karanlık sulara kürek değdikçe kanar deniz, bir dökülüştür sargısı yaramıza sokuldukça. Kırgın damlalar yuvarlanır gözlerimize, küçücük bir gülüştür canımızı acıtan kimi, güldükçe o yorgun çehreler açılır mutluluk denen ufuklarda. Su harladıkça yangını, mavi bir masal demlenir hayata. Kırık dökük öykülerin ılık sayfalarından mevsimler hızla geçer, sarılır günler kanamalı günlüklerden çıkarılan umarsız sancıya.

Yüreğimizin hazan bakışlarıyla ufku resmettikçe biz, kendi sözlüğümüzün emsalsiz sözcüklerinden şiir öreriz sevgiliye. Hayat denen o nazlı hengâmenin tuş takımlarını heybemize tıkarak terli coğrafyalar aşarız, gönlümüzdeki şiirlerle. Ne çok şiir olsak, o kadar azalırız kendi çevremizde. Çünkü şiir fesat bir tohumun ayrık otları gibi serpilir sevgiye aç yüreklerimize ve donatır bizi hüznlerin senfonisiyle.

Yangın artığı dalların vadesi dolmuş hıçkırıklarıyla çiğniyorum öksüz ağırları. Sevdayı gökyüzünde sananların ve umuda eksik yakarılarla yelken açanların fısıltısıyla örselenir acılar. Duman içtiğimiz anların kırık yapayalnızlığını yudumladıkça kahkahası duyulur mağrur aldanişların. Koparız kendimizden acıdikça aşka ve yolarız yakalandıkça aldanişa masal olmuş tüm yalnızlıkların kirli yakasını mor dargınlıklarla.

Tırmık sürtündükçe toprağa gazel sarılır çapaya. Dalgın ruhumuzun küreklerine ayaz değer ansız, dudakta aşk demlenmeden ilişmez yar yer yatağına. Atlılar gelir geçer yorgun ruhumdan seni özledikçe, suskun ranzam olur yalnızlığıma. Kayıp ölümler kalkar çukurlarından birazdan, çekilir anların kahri bağrımdan. Sevdanın doğum günü olsun bugün, yasak türkülerin yankısıyla dolduracağım kadehimi babilin ölümsüz bahçelerinden.

Değiştikçe günlerin yüzü, Nil susardı kabında. Terli mevsimler okşar iken perdeyi, ten küserdi yangınlarına. Sele verirdi bir adam düşünüşlerini, damakta tat sızlar, yorulmuş anlar gerçeğini karşılardı. Sargısı açılan yaraların usundan aşk damlar iken renkler unutuluşun küfrüyle ışıldardı. Kaybolmuş intizarların soylu kitaplarını okşardı uzakta bir kadın ve umut ekşimiş yüreklerde endamlı ve asil bir bakış rapsodisi olurdu.

Bazen, uçsuz bucaksız ovalara sürmek istersin gönül atını. Bir dağ olur yalnızlık ve mor renklere uzanıp

avuçlamayı dilersin. Kayıp türküler doldurup ceplerime, sana, sesine ve nefesine yol almak günlerce. Ulaştığımda sarmak, sarılmak ve bedenini avuçlamak için. İnsanca ve aşkla dizlerine uzanıp seni sana anlatmak, yüreğimdaki o devasa hazla.

Kristal duruşlu mutlulukların sırça kadehleriyle lirik bir öykünün düşlerini takip ederiz, ışıkların balesini izlerken. Çerçevesi serüvenleri almayan, mavilikleri koynunda saklayan ve çeyrek yaşanmışlıkların menevişleriyle yenilenmeyen bir ömrün pusulası yoktur. Renkler suskuya, dolunay gözler tutkuya ve şiirler de kusursuz bir utkuya sevdalıdır her devirde. Duvağımız hayattır ve biz o hayatın içinde korkusuz yürüdükçe onurumuz hep yükseklerdedir.

Çılgınlıkları yine kendini emziren gecelerde, katran bir örtüdür üzerimize örttüğümüz. Kımıltısız bir bakışın derin boylarında sevda süreriz dudaklarımıza, ölümcül yangınlarla kollarımızın hacmini bilemediğimiz. Kılı kırk yarararak ve umudumuzu tartarak yarımlar koyarız sol yanımıza, ölüp ölüp bir menzilde soylu düşlere dirildiğimiz.

Yangının diliyle savrulmak gökyüzüne, alaz bir mevsime yeniden düşmek için. Göz ucuyla anlamak hayatı, o düşüncülerin ruletine aşk yüklemek ve göğsümüzdeki hazin yakarları dinlemek için. O yılgın demiyle hayatın buhar olup uçmak maviliklere. Konmak denizler üzerinde herhangi bir yere. Düşmek bulutlar gibi dağların gizlerine, içmek sularını hararetle.

Yılgın ve kangren sözcükler aradığımızda kendimize, bir kıyıda halaylara tutunur dalgalar. İç ıslığımız gibi sesimiz geceyi yarar, durdurulamayan ırmaklar gibi şiirleri kucaklar. Düş uykusuzluğumuza dış geçiremedikçe ruhumuz içten içe kanar ve bu yüzden aşk da, hüznün de o sarı denizleri kırılmış cüssesiyle sarmalar.

Kıyım yalnızlıkların er şafaklarıdır bildik bir menzilde başımızı döndüren. Aşk ergin duygularla kendi siperimizde örseler bizi. Unutulmaz düşlerdir bizi bir faytonun ardında sürükleyen ve sırtımızdaki zalim kırbaça karşın parmaklarımızı o düşlerin salından bir an bile indirmeyen.

Kimi nerede olduğumuzu algılamak istedikçe insan olmanın, buğdayın saçlarına dokunup yaşama ekilmenin sağrısını avuçlarız umarsız devinilerle. En doru oyunlarla uğurlanırız insan geçmişimize, kimi de geleceğe. Kurşuna gövde, kadere silledir kahrımız, en deli çağları tartarak büyürüz aşkın kollarında. Halaydır tutduğumuz, elemdir o toprağa bağdaş kurup toz olup savrulduğumuz. Yürekte bayrak gibi, gönülde aşk gibi yazgımız olur bu yüzden özlem denilen elem!.

Selahattin YETGİN